

Maya Banks

Zoete overgave

ISBN 978-90-225-6954-2
ISBN 978-94-6023-925-0 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sweet Surrender*
Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group, New York
Vertaling: Textcase, Utrecht
Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVDT
Omslagbeeld: 123rf.com
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Utrecht

© 2008 Maya Banks
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group,
a member of Penguin Group (USA) through Ulf Töregård Agency AB

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Andrew, Jacob en Sarah Beth, bedankt voor jullie onmisbare hulp.

Loo-gey, altijd de beste.

Melissa en Jennifer, jullie feedback was zoals altijd van onschatbare waarde.

Natalie, mijn reddende engel – ik hartje jou.

En Amy, mijn steun en toeverlaat, wat zou ik zonder jou moeten?

Dallas, Texas

‘Ik wil niet dat je nu alweer aan de slag gaat.’

Grayson Montgomery zette zijn koffiemok met een klap terug op de oude eettafel en staarde Mick Winslow verward aan.

‘Waar heb je het verdomme over, Mick?’

De oudere man wreef vermoed met zijn hand over zijn gezicht – een gerimpeld gezicht, getekend door slapeloze nachten en onmetelijk verdriet. Hij had die ochtend gebeld met het voorstel hier af te spreken om koffie te drinken. Gray had over een half uur een afspraak met de dokter over zijn fysieke en mentale gesteldheid. De laatste horde voor hij weer als agent in Dallas aan de slag kon.

Hij had enorm getwijfeld, maar dat zou toch iedereen met een greintje gezond verstand hebben gedaan? Hij was er niet honderd procent zeker van geweest dat hij weer aan het werk kon gaan terwijl Alex, zijn partner, dat niet zou doen. Nooit meer. Alex’ moordenaar moest nog worden gepakt. Gerechtigheid moest geschieden. De dokter moest zijn conditie goedkeuren, en een psycholoog moest de toestand van zijn bovenkamer beoordelen. Hij zou wel een lulverhaal ophangen.

Mick zweeg.

‘Denk je soms dat ik het niet meer trek?’ vroeg Gray.

‘Dat zeg ik niet.’

‘Wat zeg je dan verdomme wél?’

Mick keek Gray diepbedroefd aan. Hij was een schim van zichzelf. Hij leek in vrijwel niets meer op die beer van een vent met bulderende stem en bijbehorende persoonlijkheid.

‘Luister. Ik moet je om een gunst vragen. Jongen van me.’

Gray kromp ineen, niet omdat Mick hem zo had genoemd, maar omdat Micks echte zoon er niet meer was. Ze waren hem kwijt.

‘Help me de moordenaar van Alex voor het gerecht te slepen.’

Gray had dit moeten zien aankomen. Mick had het helemaal gehad met het gebrek aan vooruitgang in de moordzaak van Alex, en dat was heel begrijpelijk. Gray vond het ook verschrikkelijk, daarom was hij er zo op gebeten om aan het werk te gaan, zodat hij de dader kon zoeken en het die klootzaak betaald kon zetten.

‘Maar je wilt niet dat ik me weer bij het team voeg.’

‘Ze hebben dit onderzoek verkloot,’ zei Mick ruw. ‘Dat weet jij net zo goed als ik. Ze staan duimen te draaien terwijl de moordenaar van mijn jongen vrij rondloopt. Ze hebben niet eens een verdachte. Alex was een goede agent. Een verdomd goede agent. Dit heeft hij niet verdiend.’

Gray kneep zijn ogen dicht bij het horen van die kleinere opmerking. Het was niet persoonlijk bedoeld, maar toch. Hij vond het maar niets dat Mick twijfelde aan hoe de zaak werd behandeld. Niemand vatte de dood van Alex toch licht op?

‘Waarom wil je niet dat ik terugga?’ drong hij aan in een poging antwoord op zijn oorspronkelijke vraag te krijgen. Hij wilde niet bij Alex stilstaan. Niet nu. Het had hem ontzettend veel moeite gekost om weer aan zijn partner te kunnen denken zonder van binnen kapot te gaan.

Een serveerster kwam aangelopen met een koffiepote en wilde hun koffie bijvullen, maar Mick wuifde haar geïrriteerd weg. Ze trok haar wenkbrauwen op en liep snel weg.

‘Ik heb zelf wat spoorwerk gedaan.’

Gray fronste. Zag Mick er daarom zo beroerd uit? Had hij dag en nacht wanhopig geprobeerd de moordenaar te vinden?

‘Je bent gepensioneerd, Mick. Laat het politiewerk aan ons over.’

Mick keek hem gekwetst aan. ‘Ik zal maar doen alsof ik dat niet heb gehoord, jongen.’

Gray schudde zijn hoofd. ‘Wat heb je ontdekt?’

‘Ik denk dat ik betrouwbaar bewijs heb met betrekking tot wie Alex kan hebben vermoord. Hij was in ieder geval ter plaatse die nacht, dus als hij het niet heeft gedaan, dan heeft in elk geval een goed idee wie het wél was. Maar mijn gevoel zegt me dat hij de klootzak is die Alex in de rug heeft geschoten.’

Grays maag speelde op, alle koffie die hij al had gedronken lag

zuur op zijn maag. Herinneringen aan Alex, die op zijn buik op de grond lag als een stuk vuil terwijl het bloed om hem heen poelde, flitsten voorbij.

‘Waarom ben je dan niet met dat bewijs naar Billings gegaan, en waarom vraag je mij verlof te nemen?’

‘Omdat Billings een arrogante eikel is die het geen reet interesseert,’ bromde Mick. ‘Ik ben bij hem op bezoek gegaan met de informatie die ik had gevonden over de kerel die daar toen was. Samuels. Eric Samuels.’

‘Je weet zijn naam?’ onderbrak Gray hem.

Mick stak zijn hand op. ‘Laat me uitpraten. Ik weet nog wel meer dan de naam van die zak.’

Gray knikte en probeerde zich iets te ontspannen. Hij wierp een blik op zijn horloge. Hij kwam zo nog te laat.

‘Ik ben naar Billings gegaan en heb hem alles verteld wat ik wist. Hij nam me niet serieus. Hij zei dat ik een uitgekauwde zielenpoot was die het politiewerk aan de professionals moest overlaten, en dat als hij mijn hulp nodig had, hij me daar zelf om zou vragen. Er gaat het gerucht op de afdeling dat Alex de schuldige was bij deze schietpartij.’

‘Wat? Fuck!’

‘Ik heb geruchten gehoord, Gray. Het lijkt erop dat iedereen denkt dat Alex zonder enige aanleiding heeft gehandeld, en dat zijn dood de betreurenswaardige bijkomstigheid is van zijn eigen daden. De woorden “overduidelijk geval van plichtsverzuim” kwamen meerdere keren voorbij.’

Gray staaarde Mick ongelovig aan. ‘Dat meen je niet. Ik was erbij. Ik heb mijn verslag gedaan.’

‘Jij zou alles zeggen om je partner te beschermen.’

Gray trok zijn bovenlip iets op.

Mick stak zijn hand op. ‘Dat is wat zij zullen zeggen. Ik niet.’

Gray leunde naar achteren. Hij ademde diep in en uit om zijn ziedende woede tot bedaren te brengen. Hij nam Mick eens goed in zich op. Zat hij hem op te naaien? Probeerde hij hem zo kwaad te maken dat hij met elk voorstel akkoord zou gaan? De Mick die hij kende was eerlijk, maar door het verlies van een zoon zou hij wel eens minder snel last van zijn geweten kunnen hebben.

Mick zette zijn ellebogen op tafel en leunde naar voren terwijl hij Gray diep in de ogen keek. 'Ga maar naar je evaluatiegesprek, jongen. Praat met Billings. Als je na een paar uur op het hoofdbureau denkt dat ik onzin verkondig, dan moet je vooral weer aan het werk gaan, en dan vergeten we dit gesprek gewoon. Maar als je erachter komt dat ik gelijk heb, dan kun je me vanmiddag bellen. Dan kom ik naar je toe zodat we kunnen bespreken hoe we die hufter te grazen nemen die mijn zoon heeft vermoord. Jouw partner. Je broer.'

Mick stond op, gooide een aantal verkreukelde bankbiljetten op tafel en beende naar de uitgang.

Het was moeilijk geweest om heel kalm om verlof te vragen terwijl hij een gat in de muur had willen beuken. Gray had even overwogen om de psychologische evaluatie opzettelijk te verknallen, maar dat zou hij dan de komende twintig jaar, de rest van zijn carrière bij de politie, met zich mee moeten dragen.

Hij ijsbeerde door zijn woonkamer, te opgefokt om te gaan zitten terwijl hij op Mick wachtte. De ouwe had totaal niet verrast geklonken toen Gray hem had gebeld. Hij vroeg niet eens wat er op het hoofdbureau werd gezegd.

Maar hij wist het natuurlijk al. Hij had het Gray verteld, maar Gray had hem niet geloofd. Gray was naar het bureau gegaan met het voornemen Micks verzoek te negeren. Hij wilde juist aan het onderzoek meewerken, en niet aan een of andere waardeloze speurtocht. Maar Billings had zijn poot stijf gehouden. Gray mocht zich op geen enkele manier met het onderzoek bemoeien. Hij was er te zeer bij betrokken, en meer van dat soort gelul. Alsof hij behoefte had aan een hoop psychologische shit terwijl de moordenaar van zijn partner nog op vrije voeten was. Toen hij de man recht voor zijn raap naar de geruchten vroeg die de ronde deden, dat het Alex' schuld zou zijn, had Billings dat ronduit ontkend. Hij had gezegd dat het onderzoek nog in volle gang was, en dat de afdeling alles zou doen om de dader op te pakken. Gray had ook naar Samuel gevraagd en zijn mogelijke betrokkenheid bij de moord, maar Billings had geweigerd daarop te reageren.

Gray had gefrustreerd zijn kantoor verlaten om vervolgens te

worden geconfronteerd met talloze meelevende blikken van collega's. Velen van hen mompelden dat Alex nooit iets verkeerd zou hebben gedaan. Maar het feit dat ze dat moesten zeggen, maakte Gray woest. Dat zou niet eens nodig moeten zijn. Het had voor hem vragen opgeroepen over welke richting het onderzoek opging.

Mick kwam binnen zonder te kloppen. Gray keek hem aan en zag de vastberaden blik in zijn ogen.

'Zo, nu weet je het,' zei Mick zacht. 'En, ga je me helpen?'

'Ik heb de komende zes maanden verlof,' zei Gray kortaf. 'Vertel me alles wat je weet zodat we deze klootzak te pakken kunnen krijgen.'

Mick liep naar de bank en ging zitten. Hij nam Gray nauwlettend in zich op. 'Je moet naar Houston.'

'En wat is er in Houston?'

'Faith Malone.'

Gray vouwde zijn armen over elkaar. 'Wat heeft zij met Eric Samuels te maken?'

'Misschien niets. Maar zij is het enige aanknopingspunt dat ik op het moment heb.'

'Wat is er dan met haar? Wie is ze?'

Mick krabde zich in zijn nek. 'Eric Samuels had in de periode rond de schietpartij iets met haar moeder. Die twee zijn een paar dagen na de dood van Alex verdwenen. Niemand weet waar ze zijn. Ik heb de moeder laten natrekken. Bijna net zo'n blindganger als Samuels. Ze raakt de ene na de andere baan kwijt en heeft een drugsverleden. Haar dochter werkt voor William Malone, de man die haar heeft geadopteerd. Hij is de eigenaar van Malone & Sons Security. Geweldig bedrijf. Hij kleurt ook iets buiten de lijntjes. Je vindt hem vast aardig.'

Gray wachtte ongeduldig tot Mitch ter zake kwam. Het deed er niet veel toe of hij Malone aardig zou vinden of niet. Het enige wat belangrijk was, was of zijn dochter hen al dan niet naar de moordenaar van Alex kon leiden.

'Kennelijk heeft Faith het grootste deel van haar leven voor haar moeder gezorgd, tot haar overdosis een paar jaar geleden. Malone verscheen toen ten tonele en nam Faith mee terug naar Houston. Sindsdien belt mam haar dochter van tijd tot tijd op, en ik heb

gehoord dat ze dan meestal om geld vraagt. Het laatste telefoontje was een jaar geleden. Nu dacht ik dat die moeder standaard haar dochter belt als ze geld nodig heeft, er een grote kans bestaat dat ze binnenkort contact met haar opneemt. Samuëls is wanhopig. Hij heeft geld nodig nu hij op de vlucht is. En moeder heeft geen geld. Als jij zorgt dat je bij dochterlief in de gratie komt en wat rondneust, dan bestaat er een kans dat ze ons via haar moeder naar Samuëls kan leiden,' zei Mitch.

Gray knikte. Dat klonk logisch. Moeder en haar vriendje waren op de vlucht. Ze hadden waarschijnlijk weinig geld. Het was heel goed mogelijk dat ze contact zou opnemen met Faith en haar om hulp zou vragen. Het was zelfs mogelijk dat het meisje precies wist waar haar moeder was.

'Mijn maatje Griffin is bevriend met Malone, en Malone is hem iets schuldig,' ging Mick verder. 'Ik heb geregeld dat je bij zijn beveiligingsbedrijf aan de slag kunt. Hij weet wie je bent, dat je bij de politie zit en dat je partner is vermoord.'

'Maar verder zeker niets?'

Mick schudde zijn hoofd. 'Voor zover hij weet ben je op verlof om de dood van je partner te verwerken en om te beslissen of je dit werk nog langer wilt doen.'

Gray keek Mitch scherp aan.

Mick haalde zijn schouders op. 'Dat leek me wel een aannemelijke verklaring.'

Boeien. Het kon hem niet schelen wat Malone geloofde met betrekking tot zijn verlof.

'Speelt Malone een rol in deze situatie? Heeft hij iets met Faiths moeder te maken?'

Mick schudde zijn hoofd. 'Griffin heeft me verteld dat ze ongeveer tien jaar geleden kort getrouwd zijn geweest, maar hij heeft sindsdien niets meer met haar te maken. Hij is een goede vent. Zijn zoon heeft in het leger gezeten. Er werken nog twee andere mannen voor hem. Een zat bij de commando's, en de ander werkte bij de politie voor hij door een verwonding moest stoppen. Ze verrichten goed werk.'

'Dus dan hoef ik me alleen op zijn dochter te concentreren.'

Mick knikte. 'Precies.'

Dat klonk heel eenvoudig. Naar binnen, de informatie ophalen, en weer weg. Daarna de informatie op een presenteerblaadje aanbieden aan de afdeling. Een eitje, vergeleken bij sommige zaken die hij door de jaren heen had afgehandeld. En ja, hij kon de pauze eigenlijk wel gebruiken. Dan hoefde hij niet zo erg na te denken over zijn baan en zijn overleden partner.

Mick staarde hem lange tijd aan en leek toen in elkaar te schrompelen. 'Bedankt, jongen. Ik wist dat ik op je kon rekenen.'

'Je hoeft me niet te bedanken,' zei Gray kortaf. 'Alex zou precies hetzelfde voor mij hebben gedaan.'

Hij liep naar Mick toe en ging naast hem zitten. Er viel een lange stilte, Gray legde zijn hand op Micks schouder. 'Ik zal ervoor zorgen dat de dader wordt opgepakt en dat Alex in vrede kan rusten, Mick. Dat zweer ik.'

Houston, Texas

Faith Malone voelde Johns ontspannen arm om zich heen en kroop dichterbij hem toe. Ze deed ontzettend haar best om de vrijwel onvermijdelijke teleurstelling te onderdrukken.

De zachte, regelmatige ademhaling van haar minnaar doorbrak de stilte in de kamer terwijl hij haar tegen zich aan trok. Hij streek met zijn vingers door haar haar en streelde haar nek.

Ze duwde haar wang steviger tegen hem aan en probeerde zich te ontspannen, iets van voldoening te vinden na hun vrijpartij.

‘Vond je het lekker?’ fluisterde hij.

‘Ja,’ loog ze. Nou, het was niet echt gelogen. Ze had het absoluut wel erger meegemaakt, en John was een attente minnaar, al was hij wel extreem passief. Ze rolde met een zucht op haar rug en staarde naar het plafond. Wat was er mis met haar? Waarom lukte het haar niet bevrediging te vinden? Waarom was ze zo bang om meer te eisen?

‘Faith, ik heb eens nagedacht.’

Ze draaide zich in paniek om naar John. Dat kon toch niets goeds betekenen? Een man die zei dat hij ergens over had nagedacht? Dat deden mannen niet, en het was al helemaal niets voor een man om daarover te beginnen na seks.

Hij ging op zijn zij liggen.

‘Ik heb ook nagedacht, John,’ flapte ze eruit.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Jij eerst.’

Ze kwam omhoog op haar elleboog en staarde hem nerveus aan. Ze dacht koortsachtig na. Hoe moest ze dit nu op een samenhangende manier vertellen? ‘Plan jij anders onze date morgenavond. Beslis maar wat we gaan doen, waar we gaan eten. En misschien kunnen we hier daarna... Weet ik veel, misschien kun je me vast-

binden, of iets kinky met me doen. Wat je maar wilt. Jij mag kiezen.’
Wat een ramp. Had ze dit nog ongemakkelijker kunnen brengen?
Ze beet op haar onderlip en wachtte gespannen zijn reactie af.

Hij zette grote ogen op. Kwam dat door de verrassing of was het van opwinding?

‘Eh, ik weet niet zeker of ik je goed begrijp,’ zei hij aarzelend.

Duidelijk geen opwinding.

‘Ik wil dat jij de leiding neemt,’ zei ze zachtjes.

Hij kwam overeind en ging met zijn hand door zijn haar. ‘Faith, waar komt dit in vredesnaam vandaan?’

Haar wangen gloeiden en ze moest slikken. God, wat gênant. Best logisch als je een man zo de stuipen op het lijf joeg.

‘Ben je niet blij met hoe het nu gaat? Probeer je me dat te vertellen?’ vroeg hij.

Heel even overwoog ze om terug te krabbelen en te liegen. Dat had ze bij haar vorige relatie gedaan. En bij de relatie daarvoor. Maar dat leverde haar niets op.

‘Nou, niet echt ontevreden, of zo.’

‘Wat is het dan wel?’ drong hij aan.

‘Ik voel me niet bevredigd,’ zei ze stilletjes.

‘Je bedoelt seksueel?’ Hij staaarde haar duidelijk geïrriteerd strak aan.

‘Nee, het gaat niet alleen om de seks, John. Als dat het was, dan kon ik er misschien wel mee omgaan. Nee, het is meer dan dat. Ik wil... Ik wil een man die het voortouw neemt, die de beslissingen neemt. Die... de leiding neemt. En niet alleen in de slaapkamer.’

‘En ik ben niet die man.’

Ze kneep haar handen samen. ‘Dat ben je tot nu toe niet geweest.’

Hij vloekte zachtjes. ‘Wil je dat ik verander?’

Ze keek hem somber aan. ‘Nee. Dat is niet eerlijk. Niet voor jou, maar ook niet voor mij. Het is gewoon... Ik hoopte gewoon dat jij die man kon zijn.’

‘Verdomme, Faith. Zo klinkt het alsof het voorbij is tussen ons. Wat moet dit voorstellen? Is dit een fantasie van je waarin ik mee moet spelen? Dat kan ik. Ik bedoel, als je het over een rollenspel hebt, oké, maar het klinkt niet alsof je een tijdelijke situatie in gedachten hebt.’